

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Laodiceea - Numărul șaptesprezece

Jeff Pippenger
2025-12-23

Numărul șaptesprezece

ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ ലേഖനം അബ്രാമിനെയും പൗലോസിനെയും പരവചനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു അപൂർണ്ണ പരിഗണനയോടെ അവസാനിപ്പിച്ചു; അവ, വരി മേൽ വരിയായി, മുപ്പത് വർഷങ്ങൾക്ക് പിന്നാലെ നാലു നൂറ് വർഷങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്, ആകെ 430 വർഷങ്ങളുടെ ഒരു കാലഘട്ടം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. തത്ത്വശാസ്ത്രലോകത്തിലെ ചിലർ ഈ മുപ്പത് വർഷങ്ങളെ നാലു നൂറ് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമുള്ള ഒരു കാലഘട്ടമായി കാണാനിടയുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു; എന്താൽ പൊതുവെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ആ മുപ്പത് വർഷങ്ങൾ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലേക്കാണ് നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത്. അതു നാലു നൂറിന് പിന്നാലെ മുപ്പതോ, അല്ലെങ്കിൽ മുപ്പതിന് പിന്നാലെ നാലു നൂറോ? അതു മുപ്പതിന് പിന്നാലെ നാലു നൂറാണ്; കാരണം, ഒരു മുപ്പത് വർഷങ്ങളുടെ കാലഘട്ടം സ്ഥാപിക്കാനും, അതിനോട് ബന്ധപ്പെട്ടു അതിനെ അനുഗമിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ പരവചനകാലഘട്ടം സ്ഥാപിക്കാനും അനേകം സാക്ഷികൾ ഉണ്ട്.

Ինսիփը երեսուն տարեկան էր, երբ սկսեց ծառայել փարափոնին՝ Ծննդոց 41:46-ում: Այնուհետև սկսվեցին ամատոության յոթ տարիները, որոնց հաջորդեցին սովի յոթ տարիները: Ինսիփը, որպես Զրիստոսի նախատիպ, երեսուն տարեկանում նրան հաջորդեցին 2520 օրերի երկու ժամանակաշրջաններ: Երբ Զրիստոսը երեսուն տարեկան էր, հաջորդեցին երկու 1260-ական ժամանակաշրջաններ, որոնք միասին կազմում են 2520, իսկ դա իր հերթին ամսվում է երկու թագավորությունների վրա եկող յոթ ժամանակներին:

David avea treizeci de ani când a devenit împărat și a domnit patruzeci de ani, după cum se arată în 2 Samuel 5:4. David Îl prefigurează pe Hristos, iar când Hristos a avut treizeci de ani, El a fost botezat și apoi dus în pustie pentru patruzeci de zile, iar apoi, după învierea Sa, care a fost prefigurată prin botezul Său, a rămas și i-a învățat personal pe ucenici timp de patruzeci de zile. La cruce, distrugerea Ierusalimului a fost amânată, în îndurare, pentru patruzeci de ani, în paralel cu cei patruzeci de ani de moarte în pustie de la începutul istoriei lor legământale.

Iezechiel avea treizeci de ani când a fost chemat să fie proroc, în Ezechiel 1:1. Nu voi lua acum timp pentru a trata perioada care a urmat celui de-al treizecilea an al lui Ezechiel, ci voi insera un scurt rezumat AI al faptelor stabilite privitoare la cât a durat slujirea lui. „Profețiile lui Ezechiel se numără printre cele mai precis datate din Vechiul Testament, cu 13 date specifice oferite de-a lungul cărții. Toate acestea sunt calculate de la anul exilului lui Ioiachin (597 î.Hr. ca anul 1), oferind un cadru cronologic clar care se întinde pe aproximativ 22 de ani.”

Isus avea treizeci de ani când a fost botezat, iar apoi a întărit legământul cu mulți, pentru o săptămână.

Anticristul este guvernat profetic de modelul lui Hristos și, așa cum Hristos a avut treizeci de ani de pregătire pentru a-Și prelua lucrarea de Mare-Preot ceresc, perioada profetică de treizeci de ani de pregătire, identificată pentru anticrist, s-a întins de la înlăturarea „necurmății” în 508 până în 538, când papalitatea a fost investită cu putere ca un mare-preot contrafăcut, după cum Hristos a fost uns cu putere la botezul Său; căci cei 1260 de ani ai întinericului papal aveau să fie paraleli cu cele 1260 de zile ale luminii curate ale lui Hristos, de la botezul Său până la cruce, ceea ce corespunde rănii de moarte a papalității din 1798.

Nta na kimwe muri ibi bihe bibiri-byikubye byabanje, bitangirana n’igihe cy’imyaka mirongo itatu, kibanziriza intambwe ya mbere ya Aburamu mu nzira ye y’isezerano rigizwe n’intambwe eshatu. Ni cyo gituma icya Aburamu ari cyo kivugwa mbere, nubwo byashobokaga gusa kuba bityo nyuma y’uko byemejwe n’ubuhamya bwa kabiri bwa Pawulo. Igihe Pawulo yandikaga ayo magambo ye, ubuhanuzi bw’imyaka 400 bwahindutse ubuhanuzi bw’imyaka 430, bufite imyaka 30 ya mbere itandukanijwe n’igihe cya nyuma.

ଏମେ ପୂର୍ବପାଦନ କରୁଛି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟତ୍ଵ ଚରିତ୍ରକୁ ଆଧାର କରି—ଯିହୁଦୁ ସତେ ଆଲ୍‌ଫା ଓ ଓମେଗା ଭାବେ ପୂର୍ବନିର୍ଦ୍ଧିତ—ଏକ ଲକ୍ଷ ତୁଆଳିଶ ହଜାରତ୍ଵକ୍ତ ଚୁକ୍ତି-ପୂର୍ବକ୍ରିୟାର, ଯେଉଁମାନେ ଅବ୍ରାମ ଓ ପୌଲ୍‌ତ୍ଵକ୍ତ ଚିରିଶି ବର୍ଷ—ତାହା ପରେ ଚାରିଶେ ବର୍ଷ—ଏହି ଦ୍ଵିଗୁଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଓମେଗା, ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସର ଓମେଗାରେ ତାହାର ପୂର୍ବରୂପ ଅବଶ୍ୟ ଆଇବା ଦରକାର; ଏବଂ ସେହି ଓମେଗା ହେଉଛି ଏକ ଲକ୍ଷ ତୁଆଳିଶ ହଜାରତ୍ଵକ୍ତ ମୋହରାତ୍ଵକ୍ତ ଇତିହାସ। ଚିରିଶି ବର୍ଷର ଏକ ଅବଧି, ତାହା ପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପୃଥକ୍ ଅବଧି, ଏପରି ଏକ ପୂର୍ବକାରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଦରକାର ଯେଉଁଥିରେ ସମୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣୋଗ କରାଯାଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅବ୍ରାମତ୍ଵକ୍ତ ଆଧାରଭୂତ ୪୩୦ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଏ। ଆପଣ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତତୀ ସେହି ବକ୍ତବ୍ୟତ୍ଵକୁ ପୁଣିଥରେ ପଢ଼ିଲେ ଭଲ ହେବ; ତାହା ପରେ ଏହି ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ପୁଣି ଫରେଆସି ଆଗକୁ ବଢ଼ନ୍ତୁ।

Isus, Iosif, David și Ezechiel au fost cu toții treizeci de ani în pregătire pentru o lucrare care avea să prefigureze poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă. Ezechiel, profetul; Iosif, preînchipuindu-L pe Hristos, Preotul; iar David, împăratul. Patru simboluri, însă unul dintre simbolurile care Îl reprezintă pe Marele Preot ceresc are un reprezentant omenesc și divin. Toți acești patru martori sunt în deplin acord cu cei 30 de ani ai lui Avram, urmați de o perioadă profetică.

Anticristul a fost treizeci de ani în pregătire, apoi a fost împuternicită pentru 1260 de ani, până când și-a primit prima moarte în 1798. Ea este simbolul morții a doua, căci moare din nou când se încheie timpul de probă. Moartea a doua este moarte veșnică. Noi slujim unui Mântuitor înviat, căci Hristos nu a murit pentru veșnicie, El nu a murit moartea a doua. Când rana de moarte a papalităților este vindecată, Apocalipsa treisprezece arată că ea va domni din nou timp de 42 de luni, ceea ce reprezintă o perioadă profetică, fără un element de timp.

Când ea este înviată la legea duminicală, armata care se împotrivesc lucrării ei sunt aceia care au fost înviați la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece. Două puteri înviate, amândouă fiind stindarde, una a Sabatului zilei a șaptea și una a soarelui, devin punctul de referință pentru întreaga lume, pe măsură ce omenirea își face alegerea finală pentru viață sau pentru moarte.

În timpul legii duminicale, antihristul, care este și fiara, va reprezenta unirea întreită a balaurului, a ei însăși (fiara) și a prorocului mincinos. Aceste trei puteri se vor uni împotriva bisericii lui Dumnezeu, care urmează să fie înălțată mai presus de toți munții. Biserica triumfătoare a lui Dumnezeu are treizeci de ani de pregătire, nu treizeci de ani literal, ci o perioadă profetică stabilită, căreia îi este atașat numărul treizeci și care este încă în vigoare ca profecie după porunca din 1844, identificând faptul că aplicarea timpului profetic nu mai era valabilă. Este simplu de văzut că cei treizeci de ani reprezintă o perioadă de pregătire pentru proroc, preot și împărat, care, ca biserică triumfătoare, va reprezenta împărăția slavei. Cei patru martori ai lui Ezechiel, Hristos, Iosif și David reprezintă autoritatea împărăției lui Dumnezeu în aceeași perioadă de timp în care papalitatea și unirea întreită conduc lumea spre Armagedon.

Biserica biruitoare este înălțată la promulgarea legii duminicale în Statele Unite, iar, potrivit mărturiei Vechiului și Noului Testament, poporul legământului, care este alcătuit din cei o sută patruzeci și patru de mii, urmează să devină o împărăție de preoți.

Voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, primite de Dumnezeu prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Preoții trebuiau să aibă treizeci de ani atunci când începeau să slujească în templu; astfel, există o perioadă de timp înaintea legii duminicale în care o preoție este pregătită să slujească drept jertfa legănată a celor dintâi roade. Preoții, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt reprezentați ca leviți în procesul de curățire înfăptuit de Solul Legământului. Există o perioadă profetică ce conduce la legea duminicală, în cadrul căreia un proces de curățire pregătește o slujire sfințită pentru perioada ploii târzii. Pregătirea se încheie la legea duminicală, astfel că perioada de treizeci reprezintă pregătirea preoților, corespunzând astfel vârstei cerute pentru un preot. Hristos, ca Mare Preot, Și-a început slujirea la 30 de ani și, deoarece Iosif este un tip al lui Hristos, și el și-a început slujba la treizeci de ani. Hristosul contrafăcut a avut 30 de ani de pregătire, astfel că avem trei martori că o perioadă de 30 de ani reprezintă pregătirea unei preoții.

„Marea criză care este aproape va separa pe aceia pe care Dumnezeu nu i-a rânduit, iar El va avea o slujire curată, adevărată, sfințită, pregătită pentru ploaia târzie.” Solii alese, cartea 3, 385.

Sora White învață în mod direct că ori de câte ori biserica este curată, Duhul Profeției este activ. Când marea chestiune va smulge neghina, veți avea o slujire sfințită alcătuită din Isus și Iosif, preotul care este atât divin, cât și omenesc, Isus și Ezechiel, profetul, Isus și David, împăratul. Cei care sunt pregătiți pe parcursul unei perioade simbolizate prin treizeci de ani urmează să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii și sunt reprezentați ca profeți, preoți și împărați. Toți cei trei oameni sunt simboluri biblice ale lucrării lui Hristos ca profet, preot și împărat, astfel încât numărul treizeci ne permite să deducem că, în fiecare dintre aceste trei categorii, care sunt produse de simboluri biblice ce au fost pregătite timp de treizeci de ani, atunci când sunt aduse împreună cu Hristos, ele reprezintă unirea Divinității cu omenirea. Astfel, acei preoți care sunt pregătiți de-a lungul perioadei simbolice de treizeci de ani sunt reprezentați ca stindardul Divinității unite cu omenirea.

Cele 42 de luni ale băii de sânge papale finale au loc în timp ce Hristos umblă printre oameni timp de 42 de luni în persoana ucenicilor Săi. Patruzeci și două de luni de robie și asuprire, care se încheie cu izbăvire, așa cum este reprezentat prin profeția întreită de 430 de ani a lui Avram. Cei patru sute de ani ai lui Avram se încheie la izbăvirea de la Marea Roșie, care este o ilustrație biblică clasică a încheierii timpului de probă, la sfârșitul celor 42 de luni simbolice ale papei.

Cele patruzeci și două de luni reprezintă timpul de încercare de la legea duminicală din Statele Unite până la închiderea timpului de probă al omenirii. Totuși, în aceste 42 de luni, după o perioadă de pregătire de treizeci de ani, Hristos întărește legământul în persoana rămășiței. Preotul contrafăcut al anticristului ajunge la sfârșitul său final chiar acolo unde Hristos a murit pe linia Sa, care este chiar acolo unde Faraon, împăratul Egiptului, a murit pe linia sa. La Muntele Carmel, prorocii lui Baal au fost uciși, identificând astfel moartea prorocului mincinos la legea duminicală. La legea duminicală, aveți un proroc mincinos care este apoi ucis, balaurul reprezentat de Faraon și fiara reprezentată de papalitate. Toate acestea sunt reprezentate la legea duminicală în conflict cu preoții, împărății și prorocii lui Dumnezeu. Biserica este curățită chiar înainte de legea duminicală, iar darul prorociei este restaurat — chiar acolo unde moare prorocul mincinos. Din acel moment înainte, lupta este pentru mesajul profetic adevărat sau fals.

Perioada simbolică de 30 de ani reprezintă o perioadă care precede legea duminicală. Această perioadă este un timp de pregătire pentru preoți, căci Hristos este exemplul lor în toate lucrurile, fiindcă aceștia sunt cei ce urmează Mielul. În cadrul primilor 30 de ani ai profeției lui Abram, legământul a fost instituit, identificând astfel că orice ar reprezenta perioada de pregătire pentru preoți, ea este perioada în care Domnul Își reînnoiește legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este tipificată de istoria alfa a lui Abram. Acea perioadă este un timp de pregătire pentru preoții care încep să slujească la legea duminicală, la vârsta de treizeci de ani, când sunt unși cu Duhul Sfânt, așa cum a fost Hristos la botezul Său. Un alt adevăr care poate fi dedus din istoria alfa a lui Abram este că, orice ar reprezenta perioada care conduce la legea duminicală, ea trebuie să fie de o importanță covârșitoare, căci omega este întotdeauna mai puternică decât alfa. Legea duminicală este omega reprezentată de 22 octombrie 1844, crucea, Paștele în Egipt și tot așa mai departe.

Duminica legislativă reprezintă sfârșitul perioadei reprezentate de intervalul de treizeci de ani. Ea a fost prefigurată de aproape fiecare mare istorie de mântuire și este, de asemenea, sfârșitul istoriei legământului unui popor ales, care a început cu Avram. Având în vedere o asemenea greutate a dovezilor profetice cu privire la sfârșitul perioadei și scopul solemn al perioadei în sine, care ar fi punctul de plecare?

Există o perioadă profetică reprezentată prin treizeci de ani care, pe baza unei mulțimi de martori, se încheie la legea duminicală. În acel punct urmează o perioadă reprezentată prin diverse valori numerice, iar fiecare dintre acele perioade prezintă mărturia unei linii de istorie profetică ce urmează după legea duminicală. Unele dintre acele perioade reprezintă linia internă a istoriei bisericii, iar altele, linia externă a lumii care înaintează spre Armaghedon.

Probabil că este bine, în acest moment, să ne reamintim că respingem aplicarea oricăror profeții de timp în zilele din urmă ca reprezentând date identificabile, până când ziua și ceasul vor fi anunțate la sfârșitul plăgilor. Voi folosi capitolul doisprezece din Daniel pentru a ilustra punctul meu de vedere cu privire la faptul că timpul profetic nu se mai aplică. În capitolul doisprezece sunt trei versete care indică timp profetic.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când va fi isprăvit să zdrobească puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:7.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Daniel 12:11.

Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:12.

Milleriții au avut înțelegerea corectă a fiecăruia dintre aceste trei versete. Aceste trei profeții fac parte din adevărurile care reprezintă temeliile. Totuși, înțelegerea millerită a acestor versete s-a bazat pe aplicarea principiului o zi pentru un an. Deoarece „nu va mai fi timp”, aceste versete trebuie să aibă o altă aplicare, căci toate profețiile vorbesc despre perioada ploii târzii. Aceste versete trebuie să aibă o înțelegere pentru ploaia târzie care să nu folosească timpul pentru a alcătui o solie și să nu contrazică înțelegerea millerită a versetelor. Concepția corectă millerită asupra versetului central dintre cele trei versete, (versetul unsprezece), este că el reprezintă o perioadă dublă, care începe cu o perioadă de treizeci de ani, urmată de 1260 de ani. Versetul unsprezece identifică perioada de treizeci de ani care precede legea duminicală, așa cum este reprezentată prin așezarea urâciunii pustiirii.

Daniel doisprezece este capitolul din Cuvântul lui Dumnezeu care înfățișează procesul de curățire al poporului lui Dumnezeu, care are loc în zilele din urmă, la vremea sfârșitului, când o profeție din cartea lui Daniel este desigilată. În versetul unsprezece găsim o profeție pe care pionierii au înțeles-o corect ca fiind o perioadă de treizeci de ani care conduce la o perioadă de 1260 de ani. În capitolul doisprezece, cele trei profeții din versetele șapte, unsprezece și doisprezece sunt toate sigilate până la vremea sfârșitului. La vremea sfârșitului, aceste trei profeții trebuie să fie desigilate, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. În chiar acel capitol este prezentată cea mai limpede reprezentare a încheierii timpului de probă al omenirii din întreaga Biblie; astfel, capitolul doisprezece identifică, cu toată certitudinea și mai precis, sfârșitul adventismului, decât începutul adventismului.

În Daniel doisprezece, trei profeții au fost pecetluite chiar în pasajul Scripturii în care pecetluirea și despecetluirea își găsesc definiția profetică principală. Aceste trei profeții sunt despecetluite în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, căci Alpha și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru împreună cu începutul aceluși lucru. Ceea ce este despecetluit în cele trei perioade profetice din capitolul doisprezece reprezintă despecetluirea finală a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acea despecetluire este prezentată în Apocalipsa capitolul unu, când Descoperirea lui

Isus Hristos este despecetluită, chiar înainte de încheierea timpului de probă. Versetul unsprezece din Daniel doisprezece este corespondentul primei reprezentări, la Avram și Pavel, a unei profeții duble care a început cu o perioadă de treizeci de ani.

Cele trei profeții din Daniel doisprezece sunt perioade simbolice care sunt desigilate la timpul final al sfârșitului, iar desigilarea conduce la purificarea finală a poporului lui Dumnezeu. Cea dintâi dintre aceste trei profeții este dată de Hristos Însuși, iar atunci când El prezintă profeția, stă deasupra apelor, îmbrăcat în in, identificând sfârșitul unei perioade profetice reprezentate ca 1260 de ani și definind sfârșitul acelei perioade ca fiind sfârșitul împrăstierii puterii poporului lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă îl constituie cei o sută patruzeci și patru de mii și ei au fost împrăștiați.

Nu numai că Hristos stă pe ape răspunzând unei întrebări, dar întrebarea începe cu cuvintele „Până când?”. „Până când?” este un simbol profetic care Îi este adresat de asemenea lui Isus atunci când, în versetul treisprezece din Daniel opt, este pusă întrebarea: „Până când?”.

Și unul a zis către omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când va fi isprăvit de zdrobit puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:6, 7.

Întrebarea adresată lui Isus, reprezentat ca omul îmbrăcat în in, în vedenia de la râul Hidechel, este: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”, iar în vedenia de la râul Ulai, lui Isus, reprezentat ca Palmoni (acel sfânt anume), I se pune întrebarea: „Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?”

Sora White afirmă că viziunile date lui Daniel pe malurile marilor râuri ale Șinearului se află acum în curs de împlinire și că, în legătură cu ambele viziuni ale râurilor, lui Isus I se adresează „întrebarea” profetică, ce produce întotdeauna legea duminicală drept „răspuns”. Totuși, ambele răspunsuri sunt prezentate în contextul timpului profetic, care s-a încheiat în 1844. Pionierii au identificat corect răspunsul la întrebarea din capitolul opt și la viziunea râului Ulai și au înțeles că 1798 a fost momentul când s-a încheiat risipirea puterii poporului lui Dumnezeu. Dar după 1844, când „aplicarea de timp” a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu s-a încheiat, întrebarea profetică „Până când?” reafirmă înțelegerea pionierilor astfel: „până la 2300 de zile; apoi sanctuarul va fi curățit la legea duminicală care se apropie curând” și „toate” „minunile” din viziunea finală a lui Daniel vor fi împlinite, când risipirea poporului sfânt, timp de trei zile și jumătate simbolice, se va încheia.

Viziunea de la râul Hidechel din ultimele trei capitole ale cărții lui Daniel și viziunea de la râul Ulai din capitolele șapte până la nouă sunt identificate de Sora White drept „marile râuri ale Șinearului”. Toți istoricii și cercetătorii biblici recunosc faptul că există numai două râuri și că

amândouă sunt râuri mari, asociate cu Ținearul. Aceste două râuri sunt Tigrlul (Hidechel) și Eufurul. Râul Ulai nu este Eufurul Ținearului; el este un mic canal artificial în Persia, nu în Ținear. Râul Ulai din viziunea care conține temelia și stâlpul central al adventismului nu este situat în Ținear, totuși profetesa îl identifică pe Ulai drept Eufurul, unul dintre marile râuri ale Ținearului.

Viziunea de la Hiddekel prezintă istoria exterioară a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos, care conduc lumea spre Armagedon, iar viziunea de la Ulai reprezintă lucrarea lui Hristos în unirea Dumnezeirii Sale cu umanitatea omului. În mod profetic, Inspirația folosește râul Ulai ca al doilea martor, împreună cu râul Eufurat, pentru a identifica lucrarea împlinită de Hristos în unirea Dumnezeirii Sale cu umanitatea.

યૂફ્રેટીસ અને ટાઇગ્રસિ બંને એદનમાં ઉત્પન્ન થયા હતા અને કરારના ઇતહાસની સમગ્ર લંબાઈમાં વહે છે. જ્યારે 22 ઑક્ટોબર, 1844ના દવિસે તેઓ એડવન્ટિઝમના કેન્દ્રીય સત્ત્વમાં પ્રવેશે છે, ત્યારે માનવ-નરિમતિ ઉવાઈ નહેર સાથે યૂફ્રેટીસનું સંયોજન થાય છે, જેથી દેવત્વ અને માનવત્વના સંયોજનનું પ્રતનિધિત્વ થાય; અને આ સંયોજન તેઓમાં વશ્વાસના આચરણ દ્વારા સદિધ થાય છે, જેઓને એક લાખ યુમ્માલીસ હજાર તરીકે દરશાવવામાં આવ્યા છે. ઉવાઈ દેવના ભવષ્ચિવાણીય વચનના અધકાર અંગેની એક કસોટીનું પ્રતનિધિત્વ કરે છે, કારણ કે તે એલન વ્હાઇટના આ અધકારને—કે પરશયિન ઉવાઈ નદી શનિારની મહાન નદીઓમાંની એક છે—જગતના નષિણાતોના મતના વરિધમાં સ્થાપતિ કરે છે.

Simbolul râului Ulai reprezintă o probă cu privire la cuvântul omului sau la Cuvântul lui Dumnezeu. Au oamenii dreptate, sau sunt corecte cuvintele prezentate de sora White? Reprezintă râul Ulai un singur râu din Persia, sau reprezintă un râu profetic alcătuit din apele Edenului amestecate cu apele oamenilor?

អាចមានជម្រើសជាច្រើនចំពោះវិបត្តិគំលំហកនៃខ្សែហានលើកឡើងនេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងបង្ហាញគំនិតខុសៗ ដើម្បីឱ្យអ្នកយល់ពីចំណុចដ៏សំខាន់បំផុត។ តើអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងអ្នកទេវវិទ្យាខាងលើក៏យកវិបត្តិ ហើយបុរសស៊ីរីរីត ខុសឬ? គ្មាននរណាម្នាក់ជម្រើសថា “ទន្លេធំៗនៃសីណារ” គឺជា ទីក្រីស និង អ៊ុយហ្គាយ ទេ។ ដូច្នោះ នៅពេលដល់បុរសស៊ីរីរីត កំណត់អត្តសញ្ញាណទន្លេ អ៊ុយហ្គាយ ក្នុងប្រទេសព័រស៊ី ថាជាទន្លេធំមួយនៃសីណារ នោះនាងជាពុយាការីកុលដៃកុលាយឬ? ឬថា នាងជាពុយាការីពិត ដល់ហានប្រវត្តិកំហុសមួយ? តើពុយាការីពិតម្នាក់អាចជ្រើសរើសហានប្រវត្តិមានដង មុនពេលពួកគេឆ្កល់កាត់ខុសបែនទាត់ ហើយកុលាយជាពុយាការីកុលដៃកុលាយ? ឬថា អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រខុសឬ? ឬថា តាមពិត នាងគឺវិបត្តិឬ? ឬថា ទាំងអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងបុរសស៊ីរីរីត សុទ្ធតែវិបត្តិឬ? ខ្ញុំហានលើកវិបត្តិគំលំហកនេះឡើង ក្នុងគោលបំណងប្រើការពន្យល់អំពីវិបត្តិគំលំហកនេះ ជាចំណុចបន្តមួយ ទាក់ទងនឹងបុរសដល់ស្ត្រីកំហុសកុលាយ ឈរនៅលើទន្លេ ដល់គ្រូហានស្រួចថា «តើដល់ពេលណា?» នៅក្នុងទស្សនៈនីមិត្តទាំងពីរ នៃទន្លេ ហើងកេលែ និង អ៊ុយហ្គាយ។

În capitolul opt din Daniel, Daniel se află la Susa, în Persia, iar Susa este situată pe râul Ulai, care, datorită activității agricole, cuprinde atât râul natural, cât și o serie de apeducte făcute de mâna omului. Pe măsură ce Ulaiul curge încă aproximativ o sută cincizeci de mile, el se leagă de

confluența fluviilor Tigru și Eufrat. Tigrul și Eufratul, care își au începutul în Eden, se unesc în cele din urmă, iar când se contopesc, râul Ulai din Persia se leagă în același punct. Când râul Ulai întâlnește sistemul de mlaștini al Tigrlui la confluența Tigrlui și Eufratului, Ulaiul devine parte din apa care alcătuiește marile râuri ale Șinearului. Istoricii au dreptate și, de asemenea, și sora White.

Khi Chi White xác định khái tượng về Ulai trong chương tám, bà đang xác định một con sông nổi tiếng với hệ thống cầu dẫn nước nhân tạo nối liền hai sông Tigris và Euphrates, là những sông tượng trưng cho hai giai đoạn 2520 năm, đã kết thúc vào các năm 1798 và 1844.

एन टाइग्रसिको एक प्राचीन नाम हृदिकेल हो, र युफ्रेटिससंगको सम्बन्धमा यी दुवै नदीहरूलाई भवषियवाणीमा वशिष रूपमा अशशूर र बेबलिनसंग सम्बन्धति ठहराइएको छ, जसलाई परमेश्वरका भेडाहरूलाई ताडना दनुपर्ने दुई सहिहरूका रूपमा पनचिनिइएको छ। ती दुई उजाड पार्ने शक्तहरूले मूर्तपूजक रोम र पोपीय रोमका ती दुई उजाड पार्ने शक्तहरूको पूर्वछाया दएका थिए, जो एक पुरुष र एक स्त्री, अथवा एक मण्डली र एक राज्यका प्रतीक हुन्। मूर्तपूजक रोम राज्यकौशलको प्रतिनिधित्व गर्ने पुरुष थियो, र पोपीय रोम मण्डलीय कौशलकी अशुद्ध स्त्री हो। अशशूर तनीहरूको भवषियसूचक सम्बन्धमा पुरुष थियो र बेबलिन स्त्री, यसरी टाइग्रसिलाई पुरुष र युफ्रेटिसलाई स्त्रीको रूपमा चिनाउँदै।

Fluviul Tigris este fluviul puterii de stat, care a ajuns până în 1798, iar Eufratul al puterii bisericești a ajuns până în 1844. Eufratul trebuia să ajungă până în 1844, căci solia din 1844 era despre Babilon (Eufratul), care a căzut din nou în 1844. După cum Eufratul a produs o cascadă în 1844, râul Ulai, care se unise și el cu confluența ca simbol al faptelor omenești, s-a contopit cu apa celuiilalt râu. Fluviul puterii de stat a fost zăgăzuit în 1798, când autoritatea civilă a fost îndepărtată de la puterea papală. În același an, Statele Unite încep să domnească drept fiara pământului și a șasea împărăție a profeției biblice. Fluviul Tigris este zăgăzuit în 1798, tocmai în punctul în care statul va sili în cele din urmă întreaga lume să dărâme zăgazul, care acum ține înapoi valurile persecuției papale, gata să se reverse peste lume ca un potop năprasnic. Acel zid, sau zăgaz, este zidul de despărțire dintre biserică și stat.

V roce 1844 jak Eufrat, tak Ulai označují poselství roku 1844 jako pád Babylóna a zároveň jako samu práci, kterou Kristus započal v roce 1844, když jako Posel smlouvy odstranil z vod Babylóna i z lidských skutků lid, který měl vstoupit do Jeho svatyně — lid, jenž potřeboval být očištěn předtím, než vstoupí do Nejsvětějšího místa. Konečné očištění tohoto lidu bylo vykonáno deštěm, který se vylil pod poselstvím Půlnočního volání, a kapky tohoto deště poselství Půlnočního volání byly vydestilovány z vod Tigridu, právě tak jako millerité označili papežský Řím a rok 1798 a jako označili pád Babylóna a byli očištěni před zavřenými dveřmi skrze toto poselství, nebo by se dalo říci — očištění deštěm, který přišel z vydestilovaných vod řek Ulai, Tigridu a Eufratu, když předkládali poselství Daniel 8,14 a naplnili poselství Půlnočního volání před otevřením předobrazu Dne smíření.

În versetul șapte al capitolului doisprezece din Daniel, când Hristos stă deasupra apelor Hidechelului, El stă deasupra apelor Tigrlui, apele guvernării de stat din viziunea care conturează ultimele mișcări ale artei de stat omenești ce conduc la încheierea timpului de probă. El stă acolo răspunzând la întrebarea din versetul precedent, întocmai cum, în viziunea râului Ulai, omul

îmbrăcat în in, care acolo este Palmoni, Minunatul Numărător, oferă un răspuns la o întrebare din versetul precedent. În ambele situații, dialogul este un dialog ceresc între îngeri și Hristos, iar în ambele situații întrebarea este: „Până când?”

Răspunsul este până la 2300 de zile; în capitolul opt și în capitolul doisprezece este „o vreme, vremi și o jumătate”. Răspunsul este înțeles ca 2300 de ani și 1260 de ani, dar în 1844 Dumnezeu a pus o interdicție asupra aplicării timpului în cadrul soliei profetice, căci timpul nu mai este. Care este răspunsul lui Palmoni, Omul îmbrăcat în in, pentru generația Sa finală? Întrebarea „Până când?” a fost arătată prin mulți martori pentru a identifica legea duminicală ca răspuns la întrebare; este, așadar, sanctuarul curățit la legea duminicală și sunt „toate aceste minuni” încheiate la legea duminicală? Care sunt „minunile” care se încheie la legea duminicală și când au început acele „minuni”?

Atunci eu, Daniel, m-am uitat și, iată, stăteau alți doi, unul de o parte a malului râului, iar celălalt de cealaltă parte a malului râului. Și unul a zis omului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”

Na auzira omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; iar când va fi isprăvit să zdrobească puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:5–7.

Întrebarea simbolică „Până când?” marchează legea duminicală, iar îngerul nu a întrebat când avea să fie legea duminicală, ci când avea să fie sfârșitul minunilor. „Minunile” se încheie la legea duminicală; așadar, care sunt minunile care conduc la legea duminicală? Sau, mai precis, care sunt „minunile” reprezentate în viziunea dată lângă Hiddekel, prezentată în capitolele zece până la doisprezece? Dacă putem stabili care sunt „minunile”, este posibil să aflăm când încep „minunile”. În Daniel zece, Gabriel identifică în mod specific care era scopul său în interacțiunea lui cu Daniel în timpul viziunii.

Acum am venit să-ți fac să înțelegi ce se va întâmpla poporului tău în zilele de pe urmă, căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Gavriil a venit ca să facă pe poporul lui Dumnezeu să înțeleagă ce li se va întâmpla în zilele din urmă. A presupune că profețiile din Daniel doisprezece au fost înțelese corect de către milleriți, dar a folosi această recunoaștere pentru a nega aplicarea capitolului la zilele din urmă înseamnă a zădărnici scopul declarat al lui Gavriil. Odată ce Gavriil începe narațiunea profetică în versetul unu al capitolului unsprezece și continuă până la versetul al treilea al capitolului doisprezece, istoria reprezentată constă în detaliile profetice exterioare despre felul în care balaurul, fiara și prorocul mincinos conduc lumea la Armagedon. În cuprinsul capitolului există pasaje care descriu persecutarea poporului lui Dumnezeu, însă istoria capitolului unsprezece este, în principal, o descoperire exterioară. Aceasta înseamnă că capitolul zece și capitolul doisprezece reprezintă un alfa și un omega în cadrul viziunii finale a lui Daniel, fiindcă, spre deosebire de capitolul unsprezece, amândouă descriu un mesaj intern care identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Capitolul din mijloc este răzvrătirea omenirii, așa cum este reprezentată de împăratul

de la miazănoapte, papa Romei, iar capitolul alfa, zece, împreună cu capitolul omega, doisprezece, identifică experiența internă a celor o sută patruzeci și patru de mii în zilele din urmă. Toate cele trei capitole conduc la închiderea timpului de probă; capitolul alfa începe cu temerea de Dumnezeu, care separă două clase de închinători, iar până la sfârșitul capitolului lui Daniel îi este dată o dublare a puterii, identificând astfel mesajele primului și celui de-al doilea înger. Capitolul doisprezece este capitolul omega și el identifică mesajul judecării al celui de-al treilea înger.

Capitolul unsprezece prezintă în detaliu răzvrătirea omenirii de la distrugerea Ierusalimului până la încheierea timpului de probă, care, potrivit Sorei White, este o ilustrare a încheierii timpului de probă la sfârșitul lumii. Daniel unsprezece începe cu distrugerea Ierusalimului, căci Daniel este unul dintre cei care au fost duși în Babilon în cadrul întregii distrugerii a Ierusalimului, care a prefigurat distrugerea aceleiași cetăți în anul 70 d.Hr., iar apoi din nou în zilele din urmă, așa cum este reprezentată de lume.

Două distrugeri literale ale Ierusalimului, care au avut loc în aceeași zi a anului, la o distanță de șase sute șaiszeci și cinci de ani una de cealaltă. Aceste două distrugeri au fost ale cetății în care trebuia să fie așezat Chivotul. Șilo a avut aceleași caracteristici profetice și reprezintă prima distrugere a unei cetăți în care era prezentă prezența lui Dumnezeu sau în care ar fi trebuit să fie prezentă. Când sora White folosește distrugerea Ierusalimului ca simbol al distrugerii din zilele de pe urmă, ea comentează asupra prediciei lui Hristos despre distrugerea Ierusalimului.

Șilo, nimicirea Ierusalimului sub Nebucadnețar și sub Titus sunt trei martori ai zilelor de pe urmă, așa cum sunt reprezentați prin nimicirea cetății lui Dumnezeu. Șilo este solia primului înger, care învață să ne temem de Dumnezeu, lucru pe care Eli nu l-a făcut, și să-I dăm slavă, lucru pe care Eli nu l-a făcut, căci a venit ceasul judecării Lui. Solia celui de-al doilea înger este locul unde găsim o dublare, așa cum este reprezentată de Nebucadnețar și de Titus. A treia nimicire a Ierusalimului, în zilele de pe urmă, este la încheierea timpului de probă, care este încheierea judecării.

Capitolul unsprezece prezintă istoria exterioară a întregii solii îngerești. El este încadrat între viziunea despărțirii din capitolul zece și cele trei atingeri de împuternicire care au loc în a douăzeci și doua zi a viziunii lui Daniel. Aceasta înseamnă că și capitolul doisprezece va trata despre istoria lăuntrică a ceea ce se abate asupra poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. De asemenea, înseamnă că lumina din capitolul doisprezece este de douăzeci și două de ori mai strălucitoare decât lumina din capitolul zece.

U viziuni de lu Ulai, Hristos o fost întrebat și El: „Până când?” Cele douăsprezece versete anterioare, care duc la întrebarea din versetul treisprezece, identificau istoria profetică exterioară, reprezentând detalii importante cu privire la puterile profeției biblice. Acele douăsprezece versete nu făceau decât să repete și să lărgescă istoria reprezentată în capitolul șapte. Istoria profetică prezentată în acele versete este repetată și lărgită în capitolul unsprezece, începând din vremea mezilor și perșilor. Ultima jumătate a capitolului opt și întreg capitolul nouă reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă prin profetul Daniel. Viziunea istoriei profetice găsită în viziunea râurilor Ulai, de-a lungul a trei capitole, împreună cu reprezentarea poporului lui Dumnezeu în acele capitole prin interacțiunea lui Daniel cu Gabriel, constituie alfa și omega capitolelor zece

până la doisprezece.

Deoarece Hidechel este omega, iar Ulai este alfa, puterea reprezentată de lumina care este desigilată în capitolul doisprezece, atunci când se ajunge la vremea sfârșitului, este de douăzeci și două de ori mai strălucitoare decât viziunea care constituie stâlpul central și temelia Adventismului. Fiind astfel; lumina ultimei viziuni a lui Daniel este identificată în mod direct ca lumină asociată cu poporul lui Dumnezeu în zilele din urmă. Când îngerul îl întreabă pe bărbatul îmbrăcat în in, „Până când?” până la sfârșitul acestor minuni, minunile sunt aceia care strălucesc ca stelele în vecii vecilor, așa cum istoria legământului lui Avram răsună de porunca adresată lui Avram de a privi la stele. Minunile din Daniel doisprezece sunt transformarea ființelor omenești în steagul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Într-un punct anterior am arătat că versetul unsprezece din Daniel doisprezece identifică o perioadă profetică alcătuită din două perioade, dintre care prima este de treizeci de ani. Pentru a așeza accentul cuvenit asupra versetului unsprezece, am mers la versetul șapte, pentru a arăta implicarea directă a lui Hristos în minunile pe care le săvârșește în mijlocul poporului Său în zilele de pe urmă.

În revenirea la versetul unsprezece, doresc să vă reamintesc că capitolul doisprezece este numit în mod direct de Gabriel „zilele de pe urmă”. În zilele celor o sută patruzeci și patru de mii, zilele în care ei sunt sigilați și intră în legământ cu Dumnezeu, potrivit cărții lui Daniel, va exista un mesaj desigilat care se va amplifica până va deveni un mare strigăt. Acel mesaj este reprezentat în capitolul doisprezece prin trei perioade profetice distincte, care au fost deja definite de către milleriți și, ulterior, confirmate de Spiritul Profetic. Aceste trei perioade nu reprezintă timp, căci chiar același înger care își ridică ambele mâini spre cer în capitolul doisprezece și-a ridicat o mână spre cer în Apocalipsa zece și a jurat că nu va mai fi timp. Acea proclamare din 1844 înseamnă că cele trei perioade profetice din Daniel doisprezece sunt perioade simbolice care nu sunt menite să reprezinte timp.

Rero, iyo nguva yepakati yekufananidzira yechiporofita iri muna Danieri chitsauko 12 iri nguva yakapetwa kaviri inotanga nemakore makumi matatu muchitsauko chaimo umo Mikaeri anomuka, zvino munoziva kuti nguva iyoyo yakapetwa kaviri inotanga nemakore makumi matatu ndiko kuzadzikiswa kwakakwana kwechiporofita chealpha chaAbramu. Omega yechiporofita chenguva, chinotanga nhorondo yesungano maererano nevanhu vakasarudzwa, inosvika pakuzadzikiswa kwayo kwakakwana muchitsauko ichocho chimwe chete, chinova ndicho chisviro cheuchapupu hwaDanieri pamusoro pezvichawira vanhu vaMwari mumazuva okupedzisira.

У време краја, књига пророка Данила бива отпечаћена, а светлост која из ње произилази запечаћује Божји народ. У време краја, књига пророка Данила бива отпечаћена, а светлост која из ње произилази представљена је кроз три пророчка периода у последњем поглављу Данилове књиге. То поглавље је омега трију поглавља која сачињавају визију Хидекела, а визија Хидекела је омега трију поглавља која представљају алфу речних визија у Даниловој књизи. Реке које су започеле у Едему најзад су доспеле до Данила, а затим их је Божја пророчка Реч довела до милеритског покрета првог и другог анђела, алфа-покрета двају

покрета трију анђела. Хиљаду двеста деведесет година из једанаестог стиха јесу омега Аврамовог и Павловог пророчанства о четири стотине тридесет година.

Prima di proseguire in Daniele dodici e nel suo collegamento con la profezia di Abramo, è bene ricordare chi fosse Paolo. Paolo non era soltanto l'apostolo dei Gentili, ma, cosa altrettanto importante, presentò il suo messaggio mediante la Parola profetica di Dio. Più importante ancora è il fatto che Paolo era un profeta dispensazionale. Un profeta dispensazionale è un profeta suscitato per guidare il popolo di Dio da una dispensazione a un'altra, come Mosè, dal culto presso l'altare al culto del santuario; Giovanni Battista, dal santuario terreno al Santuario celeste. Paolo ha registrato, di gran lunga più di tutti gli altri autori della Bibbia messi insieme, più informazioni e più norme riguardo all'applicazione del letterale allo spirituale! Egli fu suscitato per spiegare la transizione dal letterale allo spirituale nel contesto del popolo del patto di Dio.

Pavel este veriga de legătură dintre făgăduințele legământului făcute poporului ales al lui Avraam, în momentul în care acel popor ales a trecut de la starea literală la cea spirituală. Dacă nu sunteți statornicit în înțelegerea rolului pe care Pavel l-a avut în istoria legământului, atunci este posibil să nu vedeți cât de potrivit în chip divin este faptul că profeția temporală inaugurală privitoare la poporul legământului lui Dumnezeu este o profeție temporală dublă, care începe cu o perioadă de 30 de ani. O profeție instituită de părintele poporului ales, iar atunci când acesta trece la statutul de popor ales spiritual, a fost ridicat un profet dispensațional pentru a identifica și explica acea tranziție și, de asemenea, pentru a ratifica profeția temporală a lui Avram printr-un al doilea martor din Noul Testament, armonizat cu primul martor din Vechiul Testament. Avram la început, apoi Pavel la sfârșit, prefigurează semnificația celor 1290 din zilele de pe urmă.

Vom continua în articolul următor.

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și Îngerul se aplică cu o putere deosebită experienței poporului lui Dumnezeu în scenele finale ale mării zile a ispășirii. Biserica rămășiței va fi atunci adusă într-o mare încercare și strâmtorare. Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștirilor lui. Satana socotește lumea ca fiind supușii săi; el a dobândit stăpânire chiar și asupra multor preținși creștini. Dar iată o mică grupă care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe pământ, biruința lui ar fi deplină. După cum a influențat neamurile păgâne să nimicească pe Israel, tot astfel, în viitorul apropiat, va stârni puterile nelegiuite ale pământului să nimicească poporul lui Dumnezeu. Oamenilor li se va cere să dea ascultare decretelor omenești, cu încălcarea legii divine.

Cei care Îi rămân credincioși lui Dumnezeu vor fi amenințați, denunțați, proscrisi. Ei vor fi „dați în mâinile altora chiar de părinți, de frați, de rude și de prieteni”, până la moarte. Luca 21:16. Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare va fi rugăciunea. Așa cum Iosua a pledat înaintea Îngerului, tot astfel biserica rămășiței, cu inima frântă și cu o credință neclintită, va implora iertare și izbăvire prin Isus, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunea și nevrednicia; și sunt gata să deznădăjduiască.

„Ispititorul stă alături ca să-i acuze, așa cum a stat alături ca să i se împotrivescă lui Iosua. El arată spre hainele lor mânjite, spre caracterele lor defectuoase. El înfățișează slăbiciunea și nebunia lor, păcatele lor de nerecunoștință, neasemănarea lor cu Hristos, care L-a dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El caută să-i înspăimânte cu gândul că starea lor este fără speranță, că pata întinăciunii lor nu va fi niciodată spălată. El nădăjduiește ca astfel să le nimicească credința, pentru ca ei să cedeze ispitelor lui și să se abată de la credințioșia lor față de Dumnezeu.

„Satana cunoaște cu exactitate păcatele pe care i-a ispitit pe copiii lui Dumnezeu să le săvârșească și își aduce acuzațiile împotriva lor, declarând că, prin păcatele lor, au pierdut ocrotirea divină și pretinzând că are dreptul să-i nimicească. El îi declară tot atât de vrednici ca și el însuși de a fi excluși de la favoarea lui Dumnezeu. «Sunt aceștia», spune el, «oamenii care să-mi ia locul în cer și locul îngerilor care s-au unit cu mine? Ei mărturisesc că ascultă de legea lui Dumnezeu; dar au păzit ei oare preceptele ei? N-au fost ei iubitori de sine mai mult decât iubitori de Dumnezeu? Nu și-au pus ei propriile interese mai presus de slujirea Lui? N-au iubit ei lucrurile lumii? Priviți la păcatele care le-au însemnat viața. Iată egoismul lor, răutatea lor, ura lor unii față de alții. Mă va izgoni Dumnezeu pe mine și pe îngerii mei din prezența Sa, și totuși îi va răsplăti pe aceia care s-au făcut vinovați de aceleași păcate? Tu nu poți face aceasta, Doamne, în dreptate. Dreptatea cere ca sentința să fie rostită împotriva lor.»”

„Dar, deși urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au predat pentru a fi stăpâniți de agențiile satanice. Ei s-au pocăit de păcatele lor și L-au căutat pe Domnul cu umilință și căință, iar divinul Avocat pledează în favoarea lor. Acela care a fost cel mai mult nedreptățit prin nerecunoștința lor, care le cunoaște păcatul și, de asemenea, pocăința, declară: «Domnul să te mustre, Satano. Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor Mele. Pot avea defecte de caracter; pot fi eșuat în strădaniile lor; dar s-au pocăit, iar Eu i-am iertat și i-am primit.»”

„Atacurile lui Satana sunt puternice, amăgirile lui sunt subtile; dar ochiul Domnului este asupra poporului Său. Necazul lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Isus îi va scoate ca aurul încercat în foc. Caracterul lor pământesc va fi îndepărtat, pentru ca, prin ei, chipul lui Hristos să fie descoperit în chip desăvârșit.

„Uneori poate părea că Domnul a uitat primejdiile bisericii Sale și vătămarea pricinuită ei de vrăjmașii ei. Dar Dumnezeu nu a uitat. Nimic din lumea aceasta nu este atât de scump inimii lui Dumnezeu ca biserica Sa. Nu este voia Sa ca politica lumească să-i corupă mărturia. El nu-Și lasă poporul să fie biruit de ispitele lui Satana. Îi va pedepsi pe aceia care Îl reprezintă în chip greșit, dar va fi plin de har față de toți cei care se pocăiesc cu sinceritate. Celor care Îl cheamă pentru putere în vederea dezvoltării caracterului creștin, El le va da tot ajutorul necesar.”

„În vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va suspina și va plânge pentru urăciunile săvârșite în țară. Cu lacrimi, ei îi vor avertiza pe cei răi cu privire la primejdia în care se află călcând în picioare Legea divină și, cu o durere de nespus, se vor smeri înaintea Domnului în pocăință. Cei răi își vor bate joc de durerea lor și vor ridiculiza apelurile lor solemne. Dar chinul și umilirea poporului lui Dumnezeu sunt dovada de netăgăduit că ei își recapătă tăria și

noblețea de caracter pierdute ca urmare a păcatului. Tocmai pentru că se apropie tot mai mult de Hristos, pentru că ochii lor sunt ațintiți asupra desăvârșitei Sale curății, ei discern atât de limpede nespusa păcătoșenie a păcatului. Blândețea și smerenia sunt condițiile succesului și ale biruinței. O cunună de slavă îi așteaptă pe cei care se pleacă la piciorul crucii.”

„Credincioșii lui Dumnezeu, oamenii rugăciunii, sunt, ca să spunem așa, închiși împreună cu El. Ei înșiși nu știu cât de sigur sunt ocrotiți. Îndemnați de Satana, conducătorii acestei lumi caută să-i nimicească; dar, dacă ochii copiilor lui Dumnezeu ar fi deschiși, așa cum au fost deschiși ochii slujitorului lui Elisei la Dotan, ei ar vedea îngerii lui Dumnezeu tăbărâți în jurul lor, ținând în frâu oștirile întunericului.

„Când poporul lui Dumnezeu își smerește sufletele înaintea Lui, implorând curăția inimii, se dă porunca: «Îndepărtați hainele murdare», iar cuvintele încurajatoare sunt rostite: «Iată, am făcut să treacă de la tine nelegiuirea ta și te voi îmbrăca cu haine de schimb.» Zaharia 3:4. Haina nepătată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor încercați, ispitiți și credincioși ai lui Dumnezeu. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte glorioase, pentru a nu mai fi niciodată întinată de stricăciunile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscrise între cei credincioși din toate veacurile. Ei au rezistat vicleșugurilor amăgitorului; nu au fost abătuți de la loialitatea lor de răcnetul balaurului. Acum ei sunt pentru veșnicie la adăpost de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra inițiatorului păcatului. O «mitră curată» este așezată pe capetele lor.”

“În timp ce Satana își rostea acuzațiile, îngeri sfinți, nevăzuți, treceau încoace și încolo, punând asupra celor credincioși sigiliul Dumnezeului celui viu. Aceștia sunt cei care stau pe Muntele Sion împreună cu Mielul, având Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Ei cântă cântarea cea nouă înaintea tronului, acea cântare pe care nimeni nu o poate învăța, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. «Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit viclenie, căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu.» Apocalipsa 14:4, 5.”

«Acum se ajunge la împlinirea deplină a cuvintelor Îngerului: „Ascultă dar acum, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi care șed înaintea ta; căci aceștia sunt niște oameni de mirare; căci, iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla.” Zaharia 3:8. Hristos este descoperit ca Răscumpărătorul și Izbăvitorul poporului Său. Acum, într-adevăr, rămășița este alcătuită din „oameni de mirare”, întrucât lacrimile și umilirea pelerinajului lor lasă loc bucuriei și onoarei în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. „În ziua aceea, Odrasla Domnului va fi plină de frumusețe și slavă, iar rodul țării va fi plin de măreție și podoabă pentru cei scăpați ai lui Israel. Și se va întâmpla că cel rămas în Sion și cel lăsat în Ierusalim va fi numit sfânt, oricine va fi scris printre cei vii în Ierusalim.” Isaia 4:2, 3.» Profeti și regi, 587–592.